

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 82.

Tredie Session.

55de Møde.

Landsdagen den 13de Januar.

(Fortf.)

Orsted (fortsat): Deels er ofte Eieren af Tienden selv Tiendeyder og har altsaa ingen Byrde at yde og kunde ikke have anden Nytte af at faae Tienden afløst, end at han kom til at betale endeel Omkostninger, hvilke man nu vil paabyrde ham, men som han, saalange der er Spørgsmaal om Frivilighed, vist ikke vil underkaste sig. Ogsaa er der mange Tilfælde, hvori han efter private Recorder, som ikke ere indgaaede til bestandig Efterlevelse, svarer Tienden; det kan maaskee være lidt uforsigtigt af ham, at han ikke har sørget for at have Tienden bestemt for bestandig, da der kunde opstaae Conjuncturer, hvori han kunde blive bebyrdet med at Naturaltienden igjen kunde indtræde; men det synes dog at burde overlades til Enhvers egen Bedømmelse. Naar der er sagt, at der skal være et heelt Grevskab, hvorpaa Tienden ikke er afløst, skulde jeg meget formode, at det just er der, hvor Tiendeieren er den Samme, som eier den tiendepflichtige Jord; det er meget hyppigt, at Godseiere ingen Tiende forlange af Fæsterne, men indbefatte den hele Afgift, de skulle have af deres Jorder, under en fælles Benævnelse, og her eksisterer jo altsaa ingen virkelig Tiende. Det var overalt der, forsaavidt man paastaer, at der skal være en saa stor Trang til den foreslaaede Lov, ønskeligt, at der virkelig blev anstillet nogen Undersøggelse; dersom man vilde undersøge, hvorledes Forholdene vare der, hvor Tienden in natura endnu ikke er afløst paa den i Anordningerne hjemlede Maade, vilde man maaskee erfare, at der af den Ellevtedeel, disse 9 pCt., hvorfor en formelig Afløsning ikke har fundet

Sted, maaskee ikke er $\frac{1}{3}$ eller ialtsald ikke $\frac{1}{2}$, hvor virkelig Naturaltiende ydes. En aret Taler mener, at jeg har yttret særdeles Respekt for Tienden, paa Grund af dens Ælde, og den, siger han, deler han med mig. Jeg har ingen Respekt for Tienden paa Grund af dens Ælde (Munterhed); jeg troer netop, at Tienden er frembragt ved en uretfærdig Tvang, men jeg har blot anført Tiendens Ælde i den Sammenhæng, at Tienden har fra sin Begyndelse eller i al den Tid, den siden har eksisteret, aldrig været en Afgift, som Jordeieren skulde svare, uafhængig af sin Produktion, og at man altsaa denaturerer denne Tiende til Byrde for Tiendeyderen ved at sige, at han skal være pligtig til, uagtet han ikke ønsker det, at svare en fast Afgift, som jo efter de enkelte Forhold kan blive betydeligere end den Naturaltiende, som han havde at udrede. Den samme arede Taler siger, at man burde dog gjøre Naturaltiendens Afløsning mulig. Ja, den har ikke alene været mulig, men Veien til at faae den afløst, har været banet lige siden 1810. Her er slet ikke Spørgsmaal om at gjøre Tiendens Afløsning mulig, men her er Spørgsmaal om at tvinge Jorddyrkerne, og det saadanne Jorddyrkere, som i Almindelighed kunne formodes at være de meest ufornuende — thi det er jo for det Meste dem, som ikke have benyttet Forordningen til at faae deres Tiende afløst — til Tiendens Afløsning, og derved bebyrde dem med Omkostninger, som kunne staae i et ganske mærkeligt Forhold til den Fordeel, de efter Andres Mening kunne opnaae, ved at have deres Tiende afløst. Her er derfor aldeles ikke Tale om nogen Undest for Tienden — den har jeg saa lidt som Nogen —, men om en Undest for Friheden; der er Spørgsmaal, om man skal tvinge den, hvem en Byrde er paalagt, ikke